

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentarii Tres in Universam Aristotelis Philosophiam

Commentarius Secundus In Octo Libros Physicorum Aristotelis

Crespin, François

Bruxellæ, 1652

V. Per quam Actionem ponatur res in pluribus locis; an per adductivam; an per reproductivam; an per utramque simul.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95369)

D V B I V M V.

Per quam actionem ponatur res in pluribus locis; an per adductivam; an per reproductivam; an per utramque simul.

ANte Resolutionem
 LXV. Suppono actionem adductivam esse motum localem, quo res ponitur in loco; reproductivam verò motum effectivum, quo res ponitur in esse: posse autem rem poni in duobus locis per actionem adductivam simul & reproductivam, soli negant, qui negant rem posse produci per duas actiones totales; & ita de facto Corpus Christi poni in venerabili Sacramento, quia ibi ponitur per transubstantiationem, probabilius doceamus in libris de generatione. Hoc supposito, fit

R E S O L U T I O.

LXVI. **D**ico, ut res ponatur in pluribus locis, sufficit sola actio adductiva ad 2um locum, sive motus localis ut est adductio ad 2um locum; reproductiva verò, nec requiritur, nec sufficit.

LXVII. Probatur 1^a & 2ª Pars; quia ad ponendum novum ubi in corpore nulla reproductio requiritur, ut patet; tum ex 2° loco acquisito per motum localem & extensionem animæ rationalis ad partem corporis adgeneratam; tum ex existentia Angelorum & animæ rationalis in pluribus locis; ergo sola adductio ad 2um locum sufficit ut res ponatur in pluribus locis.

LXVIII. Confirmatur 1°, ut res existens sub uno contrario, etiam sub alio existat, sola coeductio alterius contrarii ex ipsa, sive subiecto, sine reproductioe ipsius, sive subiecti, sufficit, ut omnes faterentur; ergo similiter ut res existens in uno loco, etiam existat in alio, sola rei adductio ad alterum locum sine reproductioe rei sufficit: consequentia tenet à pari, quia duo loca se habent ad eandem rem, sicut duo contraria in summo ad idem subiectum, ergo, &c.

LXIX. Confirmatur 2°, positis albedine & nigredine in subiecto semel producto, subiectum est album & nigrum; quia albedo est ratio formalis albi, & nigredo ratio formalis nigri; ergo similiter positis ubi Gandensi & ubi Romano in re semel producta, res erit Gandavi & Romæ; quia ubi Gandense est ratio formalis existendi Gandavi, & ubi Romanum, ratio formalis existendi Romæ; ergo ut res ponatur in pluribus locis, sufficit sola actio adductiva ad 2um locum; reproductiva verò non requiritur.

LXX. Probatur 3ª Pars, quia reproductio quantum est de se, indifferens est ut sit hic, vel ibi, quod maxime verum est in nostra sententia, quæ docemus actiones rerum permanentium productivas non minus esse permanentes, quam res ipsas; ac proinde illas conservari ab eisdem omnino causis, à quibus primò productæ sunt, quod aliqui falsum esset; quia ad mutationem cuiusque loci deberent perire, quod est nimium inconveniens; ac multiplicare entia sine necessitate, & ad Deum, ubi causa creata suppetit, sine iudicio recurrere; ergo non potest esse ratio formalis essendi in pluribus locis. Antecedens patet; probatur consequentia; quia po-

test esse rei reproductio in eodem loco, quæ enim repugnantia? ergo, &c.

LXXI. Confirmatur; cum quæritur an res aliqua possit reproduci, nullus quæstionem istam hoc sensu intelligit, an res aliqua possit aliud transferri, sed hoc sensu, an res aliqua, quæ desit simpliciter, possit iterum produci, sic ut accipiat novum esse simpliciter, ergo, &c.

LXXII. Obijcies ex P. Coninck de Sacram. q. 75. art. 4°. Dub. 3°. si Deus vellet Petrum Gandavi existentem, Romæ etiam in instanti ponere, non posset per solam adductionem; nam, vel illa terminari deberet ad Petrum ut existentem Gandavi, vel ad Petrum ut existentem Romæ? non 1um, quia alioqui ubi Romanum deberet esse Gandavi, quod implicat: nec etiam 2um, quia alioqui Petrus esset Romæ antequam esset Romam adductus, ut patet, ergo, &c.

LXXIII. Respondeo 1°, retorquendo argumentum in ubi animæ rationalis, quod habet in parte pedis postea adgenita; vel adductio animæ ad pedem terminatur ad animam ut existentem in capite, vel ad animam ut existentem in pede, secundum locum partis adgenitæ? non 1um, &c. ut supra in argumento, proportionaliter.

LXXIV. Respondeo 2°, negando antecedens; ad ejus probationem Respondeo adductionem terminari ad Petrum ut existentem præcisè, abstrahendo ab eo, quod sit hic, vel ibi, non secus ac ipsa rei productio & reproductio, quam ex natura sua imitatur, remque naturā præcedit non secus ac ipsa.

LXXV. Adde hoc argumentum mihi videri difficile in sententia Suarez, Hurtadi, Arriagæ, Oviedi, Poncii & aliorum docentium, ubi esse formam rei jam productæ supervenientem, & illa posteriorem naturā. Ratio difficultatis est; quia in sententia ipsorum res producta se habet ut subiectum informationis ad ubi; nihil autem potest esse subiectum informationis, quod non est in determinato loco; quia alioqui non est cur anima Romæ tantum existens, non posset informare subiectum Gandavi tantum existens.

LXXVI. Respondebunt, nihil quidem posse esse subiectum informationis, quod non est in determinato loco, si non sit subiectum informationis ipsius loci seu ubi, bene autem quatenus subiectum informationis ipsius ubi seu loci; quia ut sic sufficit illud esse consecutivè in determinato loco. Sed

LXXVII. Contra, quod subiectum informationis prius naturā, quam informetur formā intrinsecā, debeat esse in loco determinato, non provenit ex specie ipsius formæ, quod v. g. forma sit ubi, vel non sit ubi; ut malè hic supponitur; sed ex natura unionis subiecti ad formam ut formam, abstrahendo, an sit talis, vel talis, ubi, vel non ubi, quæ ratio formæ includitur in ubi; quia intelligi non potest formam ut formam (quæcumque illa sit, nam ut forma, & non ut forma talis, dicit respectum transcendentalem ad subiectum informationis) informare & advenire intrinsecè subiecto prius producto, sed nullibi prius producto, prius existent, sed nullibi prius existenti quod tamen admittere debent; secus nos, qui identificamus ubi adductioni ad locum, quæ indivisibiliter concomitatur productionem rei, & sicut hæc est naturā prior re, ita illa: unde sicut optimè intelligitur 1um motum seu 1^{am} adductionem esse ad rem non ut 2^{am} ubi existentem, non secus ac 1^{am} productionem, ita

optimè intelligitur 2^{am} adductionem esse ad rem non ut alibi existentem, non secus ac reproductionem, quia rem secundum se afficiunt. Hinc

LXXVIII. Colliges, in nostra sententia Deum posse Petrum Gandavi existentem transferre, seu sistere in instanti Romam, sic ut non transeat per spatium medium; quia adductio ad 2um locum terminatur ad rem secundum se, ut statim dixi; potest autem 2ª adductio esse in instanti, non secus ac 1ª adductio aut 1ª rei productio; hæc autem mihi videntur difficilia in sententia aliorum citatorum, quod tamen ex eorum sententia sequitur: unde multò mihi sit probabilior nostra sententia, videlicet, quòd ubi non possit se habere ad rem per modum formæ posterius naturâ informantis, sed solum per modum actionis prius naturâ rem moventis, eo modo quo actio productiva rei.

DUBIUM VI.

Quanam forma consequerentur subjectum replicatum, sive adductum ad 2um locum.

ANte Resolutionem
LXXIX. Suppono simul cum subjecto semper replicari productionem ipsius subjecti; quia replicatio, sive adductio subjecti, indivisibiliter afficit subjectum & productionem subjecti; nam res & fieri rei, sive res & productio eius, se indivisibiliter concomitantur. Hoc supposito, sit

RESOLUTIO I.

LXXX. **D**ico 1°, formæ essentialiter affixæ loco non consequuntur, etiam per Deum, corpus replicatum.

LXXXI. Probatur, quia cum supponatur esse essentialiter affixæ loco, non magis per Deum possunt aliò transferri, quàm earum essentia mutari, ergo, &c. idem dic de formis dependentibus à loco, ut sunt actiones quinque sensuum, visio, auditio, &c. spectatâ potentia Dei ordinariâ; illæ enim habent sphaeram naturalem, intra quam necessariò debet esse ipsarum objectum, ut experimur omnes.

RESOLUTIO II.

LXXXII. **D**ico 2°, omnes aliæ formæ, tam substantiales, quàm accidentales, &c. contra, possunt supernaturaliter consequi subjectum replicatum.

LXXXIII. Probatur; quia illæ formæ non sunt minùs capaces duorum ubi supernaturaliter, quàm ipsum subjectum, ergo, &c.

RESOLUTIO III.

LXXXIV. **D**ico 3°, omnes aliæ formæ, etiam strictè connaturales, ut calor respectu ignis, frigus respectu aquæ, naturaliter non comitarentur corpus replicatum, neque id congruum videtur.

LXXXV. Probatur, quia subjectum replicatum, ut subjectum naturale informationis illarum formarum, extendi non potest ad ubi replicationis, sed ad naturale tantum, ut patet; atqui illæ formæ sunt in loco per hoc, quòd subjectum ut subjectum

naturale informationis respiciant, ut constat ex Dubio 2°, ergo, &c. Probatur major 1°, quia ubi replicationis est supernaturale, ac proinde facit subjectum informationis supernaturale, saltem ex parte conditionis: 2°, quia aliqui non posset Deus naturaliter formas à loco absolutas non connaturalibus, sive contrarias connaturalibus, sive non contrarias, replicato subjecto in centum locis distinctissimis, non replicare in omnibus illis, quòd merito putabitur obesse Dei absolutæ potentia, &c. contra exigentiam, tum subjecti, tum formarum non connaturalium, vel connaturalibus contrariarum, ergo, &c.

LXXXVI. Confirmatur 1°, quia causa naturalis calefaciens Romæ subjectum hic & Romæ existens, etiam hic subjectum calefaceret, &c. sic de aliis, quòd videtur absurdum; quia sic non haberet sphaeram activitatis (quòd si verum est, sive absolute, sive per accidens, & ex suppositione quòd subjectum sit in diversis locis, fiat) sacerdos sanguinem Christi Romæ suo halitu calefaciens, hic etiam illum calefaceret, contra omnem experientiam; ergo omnes formæ, &c. naturaliter non comitentur, neque id congruum foret, quantum experientia ista docet: quòd autem in Eucharistia ponantur anima & Christi divinitas per concomitantiam, ut docet Trident. sess. 13. cap. 3. non est, quia congruum videtur ut omnes prope modum affectiones rei (ut docet P. Comptonus Physic. Disp. Sect. 7.) & accidentia, sive naturalia, sive supernaturalia, ponantur in loco, quòd res transfertur, simul cum re illa, cujus sunt affectiones, quia jam sunt facta illius, & illa quasi possidet, & per unionem jus ad illa acquisivit. Ita ille; nam inde sequeretur calorem halitus ab isto sacerdote Romæ causatum debere ex congruo hic esse, cujus oppositum experimur: sed quia *ly meum* & *meus* in forma Eucharistia denotat corpus & Sanguinem Christi reipsa esse unita animæ, divinitati, &c. in Eucharistia prout extra; sic nempe ut formæ corporis v. g. sit hic sensus Catholicus, *Corpus meum*, quod præcise *verborum in Eucharistia ponitur*, est reipsa in Eucharistia per concomitantiam unitum animæ & divinitati, prout est extra illis unitum: ubi an *ly sicut*, sic concomitantiam, & non potius Christi gratuitum erga creaturas suas affectum, significet, non probabit; quia imprimis Christus nihil contra congruentiam ex natura rei fecisset, si pro forma corporis hanc statuisset, hoc est *corpus meum*, ut ab anima & divinitate separatum: deinde sicut existentia illa supernaturalis corporis Christi in altero loco, quàm naturali, est supra naturam rei, & non contra; ita separatio accidentium, etiam connaturalium, à corpore Christi prout in altero loco, quàm naturali existente, esset supra naturam rei; & non contra, ergo, &c.

LXXXVII. Confirmatur 2° solutione objectionum.

LXXXVIII. Obicies 1°, essentia nusquam potest naturaliter esse sine suis proprietatibus; ergo si replicetur, exigit secum replicari suas proprietates; ergo si Deus subjectum ponat supernaturaliter in duobus locis, non potest sine miraculo non ponere etiam proprietates in duobus locis.

LXXXIX. Confirmatur ex Conc. Trid. dicente, Corpus & animam sub utraque specie poni ob naturalem concomitantiam; ergo si Deus subjectum ponat supernaturaliter in duobus locis, non potest sine miraculo non ponere etiam proprietates in duobus locis.

xc. Respondeo distinguendo antecedens, essentia